

A espera.

O meu irmán unha tarde de carreiras e pinchacomeiros na praia botou a wear o papaventos cuns axouxeres nas cintas. Unha refelada de vento forte levantounos ós doeus e levounos, sen poder facer nada por evitalo. Agardei na beira da praia sen poderme mover de alí, xa chegaba a noitina e unha avelaíña daba voltas arredor de min ata que a seguín e levóume a un terreo que había preto da nosa casa. Alí estaba o papaventos esnaquizado, o igual que meu irmán que con só un fío de voz dixo:
- Non chores, encantoume wear.

Rocio Vidal E.S.A.